

[Pelle Voigt]

i dag, at man mekanisk vil være i stand til fra regeringens side at gentage en række argumenter for, at oprettelsen af en nordisk atomvåbenfri zone ikke er nogen reel mulighed, men vi er overbeviste om, at det vil kræve en del arbejde i udenrigsministeriet og måske også en omstilling af ganske megen vanetænkning at gøre sig klar til det, som bliver en uomgængelig politisk nødvendighed, nemlig positivt og med henblik på faktisk at nå et resultat at gå ind i forhandlinger om en zone og løse de problemer, som også påpeges i beslutningsforslaget her.

Når vi støtter forslaget, hænger det også sammen med, at vi er af den opfattelse, at det nu mere end nogen sinde gælder om at få konkrete aktiviteter og afklaringer i gang med hensyn til forhandlingerne om zonen.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at gøre opmærksom på, at der jo i øjeblikket foregår forhandlinger om etablering af et samarbejde på parlamentarisk plan til afklaring af mulighederne for oprettelsen af en atomvåbenfri zone i Norden. Jeg er også bekendt med, at en række af regeringspartierne øjensynlig ikke ønsker ad frivillighedens vej, så at sige, at deltage i dette arbejde, selv om deres partifæller i andre nordiske lande skulle vise interesse for det og gerne ville gå ind i det.

I den forbindelse vil jeg sige, at der så efter vores opfattelse stadig består den mulighed i tilknytning til dette initiativ, som er taget i dag af det radikale venstre, og andre nødvendige initiativer, at vi her i folketinget kan genfremsætte SFs gamle forslag om, at det danske folketing officielt henvender sig til de øvrige nordiske parlamenter med henblik på at få nedsat en parlamentarisk arbejdsgruppe til at forhandle spørgsmålet om Norden som atomvåbenfri zone. Jeg vil derfor godt benytte denne lejlighed til at bede de borgerlige ordførere på dette område betænke, om det virkelig skal være nødvendigt.

Da vi i sin tid fremsatte forslaget her i folketinget, blev det ikke færdigbehandlet, fordi man var af den opfattelse, at forslaget ikke ville kunne accepteres af det norske storting, der jo på det tidspunkt, da vi behandlede forslaget, var under et vist pres fra en regering, der agtede at gøre dette til et kabinets-spørgsmål.

Jeg tror, at med den seneste politiske udvikling i Norge er den forhindring ryddet af

vejen, og jeg synes, at regeringen af mange forskellige grunde burde både støtte det forslag, der foreligger her, og gå positivt ind i at støtte bestræbelserne – og her taler jeg om regeringspartierne – for at få nedsat en sådan nordisk parlamentarisk arbejdsgruppe, der kan gennemføre det nødvendige forberedelsesarbejde til realisering af zoneideen, og ikke blot modarbejde den.

Lenger (VS):

Da vores ordfører desværre ikke har mulighed for at være til stede, skal jeg blot meddele, at VS støtter det foreliggende forslag.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil begynde med at sige, at når jeg læser bemærkningerne til det radikale beslutningsforslag, synes jeg, at der er mange både sympatiske og rigtige ting, som det radikale venstre gør opmærksom på. Når man begynder med at sige, at den frihed for atomvåben, som vi allerede har i dag i de nordiske lande, er værdifuld ikke blot for disse lande selv, men for stabiliteten i det nordeuropæiske område, så er jeg meget enig i det.

Jeg synes også, at man gør nogle realistiske iagttagelser vedrørende Norden som atomvåbenfri zone, man gør opmærksom på nogle af de problemer, der vitterlig er forbundet med det. I bemærkningerne nederst på side 2, anden spalte, omtaler man den frie sejlads på havene. På side 3, første spalte, nævnes udtrykkeligt, at en nordisk atomvåbenfri zone uden troværdighed er værre end slet ingen, idet det i så fald ville forfladige hele nedrustningsbegrebet. Man nævner også spørgsmålet om forstærkningsaftalerne.

Det, der siges her, er både rigtigt og realistisk, og jeg er også enig i, at vor viden stadig må være up to date. Men når så spørgsmålet kommer, om man netop skal etablere, som det hedder, et forhandlingsberedskab, så virker det lidt på mig, som om man mener, at man i udenrigsministeriet ikke er tilstrækkeligt informeret om de mange forskellige spørgsmål, som har relation til Norden som atomvåbenfri zone. Og dér sidder jeg da med et udækket informationsbehov. Når jeg har læst Dyvigrapporten, så synes jeg da, at rapporten i allerhøjeste grad afslører viden, kompetence og analyseevne ligesom de publikationer, vi får fra f.eks. SNU.